

Arrest

nr. 228 894 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. ENARA, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam: H.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)1994

Geboorteplaats:

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen- hulp verleend, feit waarvoor hij op 14.12.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van 4 jaar tegen dewelk hij beroep heeft ingediend betrokkene zich bezig hield met mensensmokkel , namelijk ondermeer mensen ronselen en ze naar parkings brengen , dit in het kader van een criminele organisatie. Feiten die verzoeker volledig heeft bekend. Echter vindt hij de strafmaat niet in verhouding tot zijn gelpeegde feiten waardoor hij in beroep is gegaan.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM of een vrees heeft zoals begrepen in het art 3 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus artikelen 3 en 8 van het EVRM niet

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 17 april 2019 is verzoeker zonder verzet gerepatrieerd naar Albanië.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, § 2, 3°, artikel 74/11, § 1, tweede lid, artikel 74/13 en van artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel, van “het vermoeden van onschuld” en van “de scheiding van de machten”.

“Eerste onderdeel,

De motivering van de beslissing is én wat de wettelijke grondslag betreft én wat de feitelijke motivering betreft één grote chaos of in juridische termen niet afdoende.

Artikel 74/11 §1 eerste alinéa van de vreemdelingenwet is de wettelijke grondslag voor wat betreft de duur van het inreisverbod.

De bestreden beslissing neemt echter artikel 74/13 vreemdelingenwet als grondslag om de redenen aan te geven waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet heeft evenwel geen uitstaans met de duur van een inreisverbod, maar heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering, in casu een bevel, dat echter een afzonderlijke beslissing is. Een inreisverbod is geen beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet kan eventueel aangewend worden in het kader van een bevel, maar niet in het kader van een inreisverbod.

Vanaf het ogenblik dat er een bevel is genomen waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek is gegeven kan conform artikel 74/11 §1 eerste lid, 1° vreemdelingenwet een inreisverbod van maximum 3 jaar worden opgelegd.

Op zich dient dan ook, bij een precieze toepassing van dit laatste artikel enkel verwezen te worden naar het genomen bevel dat bepaalt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek is gegeven. Er wordt verwezen naar een beslissing tot verwijdering van 8.4.2019 'die gepaard gaat met een inreisverbod', maar er wordt in de hier bestreden beslissing niet aangeduid welke de inhoud is van dat bevel van 8.4.2019, laat staan dat het zou gaan om een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Dus ook de juiste juridische grondslag voor het inreisverbod is niet aanwezig in de hier bestreden beslissing.

Illustratief is verder dat als motief wordt gegeven: 'Er bestaat een risico op onderduiken; 3° betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden'.

Op zich is dit motief niet terzake. Dit motief kan van belang zijn in het bevel maar heeft geen uitstaans met een beslissing over een inreisverbod.

Verder heeft verzoeker, zoals steeds, er het raden naar waarop '3°' betrekking heeft. De beslissing neemt niet eens de moeite om er op te wijzen dat het mogelijk gaat over artikel 1, §2, alinéa 1, 3° van de vreemdelingenwet. Dit gaat verder dan elementaire slordigheid in de motivering. Het betreft een totale negatie van het feit dat de wettelijke basis waarop de beslissing in een onderdeel steunt precies dient opgenomen te worden in de bestreden beslissing.

Ook de motivering van de feitelijke grondslag faalt.

Zo wordt gesteld dat verzoeker zich niet binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft aangemeld bij de gemeente of geen bewijs levert dat hij op hôtel logeert.

Dit motief negeert het feit dat verzoeker op 7 juni 2018 door Spanje aan België werd uitgeleverd en uiteraard onmiddellijk in de gevangenis werd opgesloten. Hij kon zich dan ook onmogelijk aanbieden bij de gemeente, en een gevangenis is geen 'hôtel'.

Ook wat betreft de redenen waarom verzoeker hoger beroep heeft ingesteld tegen het vonnis van 14.12.2018 van de correctionele rechtbank te Brugge faalt de beslissing. Er wordt gesteld dat verzoeker dit zou gedaan hebben omdat de strafmaat niet in verhouding was tot de gepleegde feiten.

Zoals verzoeker in het feitelijk gedeelte vermeldt en zoals uit de gevoegde stukken blijkt is de strafmaat slechts één element waarom verzoeker hoger beroep heeft ingesteld. Ook het feit van de kwalificatie inzonderheid de verzwarende omstandigheden, het weerhouden van welbepaalde trafiek en de interne tegenstelling in het vonnis tussen het motiverend en beschikkend gedeelte, zijn motieven geweest voor het hoger beroep.

Het is verder onjuist dat verzoeker de feiten 'volledig' heeft bekend.

Om redenen van formele en materiële schending van de motiveringsverplichting dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

*Tweede onderdeel, schending van het vermoeden van onschuld
Verzoeker heeft beroep ingesteld tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge van 14.12.2018.*

Dit vonnis heeft geen kracht of gezag van gewijsde.

*De bestreden beslissing neemt evenwel dit vonnis is grondslag voor de beslissing.
Op die wijze wordt het principe van het vermoeden van onschuld genegeerd.*

Dit is in casu nog flagranter daar het Hof van Beroep te Gent verzoeker in voorlopige vrijheid heeft gesteld en bepaald heeft dat hij op de zitting van 25.9.2019 dient aanwezig te zijn.

Een eventueel inreisverbod kan, zo nodig, nog opgelegd worden na een definitieve veroordeling.

Door dit nu op te leggen blokkeert het inreisverbod de mogelijkheid in hoofde van verzoeker om op de zitting aanwezig te zijn, en doorkruist de uitvoerende macht zo de rechtsgang en een beslissing van een onderdeel van de trias politica, met name van de rechterlijke macht. Alleszins wordt deze verplichting opgelegd door de rechterlijke macht aanzienlijk moeilijker gemaakt.

De hier bestreden beslissing dateert van 8.4.2019. Het arrest van het Hof van Beroep te Gent waarbij de voorlopige invrijheidsstelling met verplichting om op 25.9.2019 op de zitting aanwezig te zijn dateert van 27.3.2019. Verwerende partij was dus, of had dit moeten zijn, op de hoogte van de beslissing van het Hof. Door amper tien dagen een beslissing te nemen die diametraal ingaat tegen het arrest van het Hof, schendt de beslissing de scheiding van de machten in de staat.

Derde onderdeel, wat betreft de termijn van 3 jaar

1.

De motivering voor die acht jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt onjuist of niet afdoende.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van 3 jaar.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert(Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

3.

Artikel 74/11 § 1 tweede lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat rekening gehouden wordt met de specifieke omstandigheden voor het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar, indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Het gaat bijgevolg om een maximumtermijn en de toepassing ervan is een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is om meteen de maximumtermijn op te leggen.

De gegeven motivering beantwoordt niet aan die criteria; het betreft louter automatische toepassing die enkel gesteund is op de veroordeling door de rechtbank te Brugge. De beslissing houdt geen enkele rekening met de persoon van verzoeker, met name dat het zijn enige veroordeling is, dat de veroordeling geen kracht of gezag van gewijsde heeft en hij voor de rest een blanco strafregister heeft, en dat hij zich in de gevangenis correct gedragen heeft.

Verder maakt de bestreden beslissing door de maximumtermijn van drie jaar op te leggen een niet verantwoorde ruime toepassing van vermeld artikel. Er diende specifiek te worden gemotiveerd waarom in dit geval de maximumtermijn van 3 jaar proportioneel is. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging; dergelijke faire balance-toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoeker. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk.

Met die specifiek gegevens, die conform de voorbereidende werken dienen in aanmerking te worden genomen, is op geen enkele wijze rekening gehouden.

Verzoeker werd niet eens gehoord (zie verder) over de eventuele aanwezigheid van specifieke omstandigheden. Verzoeker werd evenmin gehoord met betrekking tot elementen inzake de eventuele toepassing in het kader van specifieke omstandigheden van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM.

4.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De beslissing schendt de proportionaliteitsverplichting.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering

Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

3.2 De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS

19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt zowel de feitelijke als de juridische grondslag aangegeven. Een lezing van de bestreden beslissing maakt duidelijk dat er een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar en dit inreisverbod gebaseerd is op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en dit omdat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend. Verzoeker betwist dit niet en uit het administratief dossier blijkt dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en dat hij inmiddels op 17 april 2019 daadwerkelijk is gerepatriëerd. De verwijzing naar 3° is niets anders dan een herhaling van de motivering uit de beslissing tot terugleiding naar de grens. Aan verzoeker werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend omdat *"3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert."*

"3°" vormt dus geenszins de juridische grondslag van de bestreden beslissing, wel 74/11, § 1, 1° van de vreemdelingenwet.

Ook waar de bestreden beslissing onder de redenen voor het toekennen van een inreisverbod van drie jaar verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan de Raad enkel maar vaststellen dat dit een overtollig motief betreft.

De Raad erkent dat de bestreden beslissing slordig werd opgesteld, doch is van oordeel dat de verzoekende partij wel bij machte is om te beoordelen op welke grond de bestreden beslissing werd getroffen, nu zowel de juiste juridische grondslag als de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen worden vermeld in de bestreden beslissing.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat de verwerende partij een inreisverbod heeft opgelegd voor de duur van drie jaar omdat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan hulp verlenen aan vreemdelingen en daarvoor werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge. De verwerende partij wijst op de maatschappelijke impact van de feiten en dat hieruit kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast houdt de verwerende partij ook rekening met het gezinsleven van de verzoeker en met zijn vrees in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar "3°" en het niet meewerken met de autoriteiten, stelt de Raad vast dat dit geen onderdeel uitmaakt van de motivering inzake de duur van het inreisverbod. Hiervoor werd reeds uiteengezet dat dit niets meer is dan een herhaling van de motieven uit de beslissing tot terugleiding naar de grens en dat dit werd opgenomen ter verduidelijking van de vaststelling dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd genomen. Met dit betoog toont de verzoeker niet aan dat de duur van drie jaar onredelijk of disproportioneel is.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing een afzonderlijke motivering met betrekking tot de duur ontbreekt. Uit een eenvoudige lezing van de beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met het feit dat er geen elementen wijzen op een gezinsleven in België, dat er geen vrees voorhanden is met betrekking tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schenden, reden waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht. Verzoeker uit weliswaar kritiek op het motief dat hij op illegale wijze in België zou verbleven hebben doch hij weerlegt niet de eerste twee motieven, met name dat hij geen gezinsleven heeft in België en er geen vrees voorhanden is met betrekking tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De termijn van drie jaar werd, in tegenstelling tot verzoekers betoog, niet 'automatisch' opgelegd.

Waar verzoeker stelt dat de inhoud van het bevel om het grondgebied te verlaten moest worden opgenomen in de bestreden beslissing, kan hij evenmin wordt gevolgd. Een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dient niet opgenomen te worden in de beslissing en niet bijgevoegd te worden aan de beslissing om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. Het volstaat dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is deze *in extenso* over te nemen. Verzoeker kan ook bezwaarlijk stellen dat hij geen kennis zou hebben van het bevel, nu de bijlage 13septies van 8 april 2019 werd betekend aan verzoeker. Hij heeft tegen de bijlage 13septies geen beroep ingediend en is integendeel zonder verzet vertrokken op 19 april 2019. Verwerende partij wijst in de nota met opmerkingen er overigens op dat uit de stukken van het administratief dossier niet

blijkt dat verzoeker door de Spaanse autoriteiten werd overgedragen en onmiddellijk werd aangehouden.

Waar verzoeker kritiek levert op de motivering met betrekking tot het hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge en waarbij hij verwijst naar het vermoeden van onschuld, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoeker niet betwist dat hij betrokken was bij de mensensmokkel. Hij stelt echter dat zijn aandeel beperkt was.

Verder wordt erop gewezen dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een definitieve stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker op 14 december 2018 veroordeeld is tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens mensensmokkel. Hij was sedert 28 mei 2018 aangehouden en werd op 27 maart 2019 voorlopig in vrijheid gesteld door het hof van beroep te Gent. Hierbij motiveerde het Hof dat echter ernstige schuldaanwijzingen onverminderd gelden en dat de aard, omvang en ernst van de tenlastegelegde feiten, namelijk mensensmokkel, wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van verzoeker. Dat verzoeker ondertussen in vrijheid werd gesteld, maakt verder op zich nog niet dat de verwerende partij geen rekening kan houden met de inbreuk van mensensmokkel en de veroordeling door de rechtbank te Brugge en er niet langer gebruik van zou kunnen maken in haar beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. Verzoeker toont niet aan dat hij van elke verdenking zou zijn vrijgesteld. *In casu* blijkt dus niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door de veroordeling door de rechtbank te Brugge te weerhouden en uit de aard van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld af te leiden dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen, ongeacht het hoger beroep ingesteld tegen het vonnis.

In het licht van hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Op geen enkele wijze toont de verzoeker aan dat er sprake is van enige specifieke omstandigheid die een kortere duur van het inreisverbod kon noodzaken of rechtvaardigen en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker betoogt verder dat het inreisverbod indruist tegen het arrest van het hof van beroep te Gent waarbij verzoeker verplicht op de zitting van 25 september 2019 diende aanwezig te zijn. Het arrest dateert van 27 maart 2019 en aldus was de verwerende partij op de hoogte of had dit moeten zijn, nu de bestreden beslissing dateert van 8 april 2019.

Het feit dat verzoeker op een zitting *in personae* dient te verschijnen, druist niet in tegen het inreisverbod, aangezien verzoeker vanuit zijn herkomstland om de tijdelijke opschorting van het inreisverbod kan verzoeken. Verzoeker werd ook van die mogelijkheid op de hoogte gesteld bij een afzonderlijke schrijven van 12 april 2019 waarin het volgende is vermeld: *"In geval van het bestaan van een inreisverbod, kan instructie gegeven worden door DVZ om het inreisverbod tijdelijk – voor de duur van de vereiste aanwezigheid - op te schorten. U dient daarvoor vanuit het buitenland een schriftelijke aanvraag te zenden naar detenus@ibz.fgov.be, met daarbij de vraag van de rechter of het parket om aanwezig te zijn, met vermelding van de voorziene data van onderzoeksdaad, verhoor of rechtszaak. Instructies worden dan gegeven opdat het inreisverbod tijdelijk wordt gedesactiveerd in het SIS en / of het ANG voor de nodige duur die vermeld staat in het verzoek. De Belgische grenscontrolediensten zullen ook op de hoogte worden gebracht*

U zal op voorhand een reisticket heen en terug, een kopie van zijn geldig reisdocument en een hotelreservatie of adres waar u zal verblijven in België moeten voorleggen. U dient deze bewijsstukken eveneens aan detenus@ibz.fgov.be te bezorgen. Indien u op een privé-adres verblijft, dient u zich bij de vreemdelingendienst van de gemeente van uw verblijfplaats aan te bieden, teneinde een aankomstverklaring te ontvangen.

U dient na terugkeer naar uw herkomstland of land van verblijf aan detenus@ibz.fgov.be het bewijs door te sturen dat u effectief teruggekeerd bent (bijvoorbeeld door een kopie van uw reisdocument met inreisstempel in herkomstland door te sturen, door aan de grenspolitie of een andere bevoegde dienst een attest te vragen waaruit blijkt dat u teruggekeerd bent, ...).

Indien u om redenen buiten uw wil langer in België dient te blijven, kan een verlenging van de opschorting van het inreisverbod gevraagd worden. Zo nodig kan dan ook de aankomstverklaring – mits

gegronde en gemotiveerde aanvraag (vergezeld van de nodige bewijsstukken), in te dienen via de vreemdelingendienst van de gemeente van zijn verblijfplaats – verlengd worden.”

Daarnaast blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing het volgende motief: *“Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.”* Verzoeker toont aldus niet aan dat het hem door het inreisverbod onmogelijk werd gemaakt te voldoen aan de verplichtingen opgelegd in het arrest van het hof van beroep te Gent en dat de ‘scheiding der machten’ werd geschonden door het inreisverbod.

De verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de wet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, dat ook nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan. Een schending van het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van artikel 62 en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, als algemeen rechtsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. De principes van het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In de beslissing wordt gesteld dat in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 8.1.2018 verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is.

De beslissing verenigt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invulijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procédure genomen besluit leidt, wanneer deze procédure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober

2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar het recente arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeller Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

Dat verzoeker verder verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een *procédure* lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2. Concrete toepassing

Daar de beslissing dient te steunen op 'specifieke omstandigheden' dienen deze ook bij het hoorrecht te worden betrokken.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en zijn gezondheid.

De beslissing maakt geen enkele melding van de uitoefening van het hoorrecht. Dit is er niet geweest.

Integendeel: de bestreden beslissing stelt in werkelijkheid dat er geen hoorrecht is geweest:

"In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit wij kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in artikel 8 van het EVRM of een vrees heeft zoals begrepen in artikel 3 van het EVRM. ..."

Er wordt wat vermelde artikels betreft op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat er enkel naar het administratief dossier is gekeken en dat er bijgevolg geen hoorrecht is uitgeoefend.

Verder dient het hoorrecht ook ruimer te zijn dan het horen naar de toepasselijkheid van de artikels 3 en 8 EVRM.

Het hoorrecht dient betrekking te hebben op alle elementen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, zowel deze in het kader van artikel 3 en 8 EVRM, als deze die er buiten vallen.

In het kader van artikel 8 EVRM had verzoeker opgeworpen dat hij diverse familieleden heeft in Europese landen: een kozijn in Duitsland, een kozijn in Italië, een aange trouwde schoonzoon in

Zweden. Hij had opgeworpen dat hij regelmatig reisde in Europa, niet enkel maar ook naar deze familieleden.

Als verzoeker was gehoord had hij kunnen wijzen op het gegeven dat hij in hoger beroep was gegaan tegen het vonnis van de rechtbank te Brugge, dat dit hoger beroep niet alleen betrekking had op de strafmaat op zich maar ook op de verzwarende omstandigheden van de veroordeling, het gegeven dat bepaalde feiten wel weerhouden waren en op de interne tegenstelling in het vonnis.

Verzoeker had er ook op kunnen wijzen dat hij een erg ondergeschikte rol had gespeeld in de strafzaak. Verzoeker had er op kunnen wijzen dat hij belangen had in Spanje en een inreisverbod voor het ganse Schengengebied voor hem problematisch zou zijn.

Verzoeker had kunnen wijzen op de privérelaties die hij in België had, wat ook een onderdeel is van artikel 8 EVRM (privéleven).

Verzoeker had in zonderheid kunnen wijzen op het arrest van het Hof van Beroep te Gent dat hem de verplichting heeft opgelegd om op de zitting van 25.9.2019 aanwezig te zijn, en dat een inreisverbod dit onmogelijk of uiterst moeilijk zou maken. Verzoeker had in dit kader kunnen wijzen op de noodzaak in hoofde van de uitvoerende macht om een beslissing van de rechterlijke macht te respecteren, minstens niet onuitvoerbaar te maken.

Wanneer verzoeker zou gehoord zijn had dit tot een andere beslissing geleid.

Verzoeker verwijst ook naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 waarbij de beslissing vernietigd werd omwille van de negatie van het hoorrecht; ook in die zaak ging het om een vragenlijst die geen betrekking had op het inreisverbod zelf.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïmplementeerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.4 Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, vervolgens niet blijkt dat hij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker voor het nemen van de verwijderingsmaatregel en het daaraan gekoppelde inreisverbod werd gehoord. *In casu* blijkt wel uit de stukken van het administratief dossier dat de opbrengingsbrief van 14 december 2018, het bevel tot dagvaarding van 2 oktober 2018, het bevel tot aanhouding, het verzoek tot voorlopige invrijheidstelling van 26 maart 2019 en het arrest van het hof van beroep van 27 maart 2019 aan de verwerende partij werd gefaxt en dit vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen.

Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gegevens die betrekking hebben op zijn strafrechtelijke veroordeling tot een andere afloop hadden kunnen leiden. Waar hij verwijst naar familieleden in andere Europese landen, waaronder Spanje, laat verzoeker na aan te tonen dat hij een effectief gezinsleven onderhoudt met deze familieleden. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker wilde terugkeren naar Albanië, alwaar hij verblijft bij zijn vader en broers. De loutere aanwezigheid van familieleden in Europese landen heeft geen invloed op de inhoud van de bestreden beslissing of minstens wordt dit niet aangetoond. Waar verzoeker verwijst naar zijn privéleven in België laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit dit privéleven bestaat en maakt hij niet aannemelijk dat dit privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Waar verzoeker herhaalt dat hij hoger beroep heeft ingediend tegen het vonnis blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening is gehouden met dit hoger beroep.

Aldus overtuigt hij niet dat hij, indien gehoord, specifieke omstandigheden had kunnen aanbrengen die konden leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Aldus blijkt ook niet dat zijn verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad *in casu* dienstig is. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentswaarde.

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Voor wat het verblijf van familieleden in Europa betreft blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij het gezinsleven niet erkent. De Raad wijst erop dat de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM zich in hoofdzaak beperkt tot de bescherming van het kerngezin en dat voor een bescherming van het gezins- of familieleven met verwanten, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid dient te bestaan en dat er thans geen elementen voorliggen waaruit sprake blijkt te zijn van een dergelijke afhankelijkheid. Deze vaststelling strookt met de vaste rechtspraak van het EHRM en wordt geheel niet weerlegd door de verzoeker.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen gezinsleven leidt in België. Met de vage verwijzing naar familieleden in Europa toont verzoeker evenmin aan dat hij een gezinsleven leidt met deze familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien voert verzoeker geen hinderpalen aan waardoor hij een eventueel gezinsleven niet in Albanië kan verder zetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker nogmaals verwijst naar de voorwaarden gesteld in het arrest van het hof van beroep kan verwezen worden naar hetgeen reeds werd uiteengezet in het eerste middel. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker ervoor koos om zonder verzet terug te keren naar Albanië, zodat hij thans geen belang meer lijkt te hebben bij de door hem aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN